

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα συχνὰ φερόμενος καὶ τῷ νεύματι αὐτοῦ ζητῶν νὰ ἐκβιάσῃται τὴν σιγῶσαν ἀρχαιότητα νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ἤκουσα ὅπερ αὐτὸς θέλει, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Πυθίαν, φαίνεται λησιμονῶν, ὅτι, ἂν ὁ Μακεδὼν βασιλεὺς ἤκουσε παρὰ τῆς μάντιδος : ἀήττητος εἶ, ὦ παῖ,» οὐδαμῶς παράδοξον ὁ Τεύτων διδάσκαλος ν' ἀκούσῃ τὴν γενικὴν καὶ δικαίαν κραυγὴν «ἀνόητος εἶ, ὦ παῖ»?

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲν σχεδὸν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὸ προκείμενον. Ὅ,τι δὲ μετὰ πάσης πεποιθήσεως δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, τοῦτο ἐπεφυλάξαμεν ἐν τέλει τῆς παρούσης βιβλιογραφίας, ὅτι δηλ. ὁ θέλων ἀκριβῶς καὶ ἀσφαλῶς τὸν Ὅμηρον νὰ μελετήσῃ, οὐδὲ ἐν βῆμα δύναται νὰ βαδίσῃ, ἂν μὴ ἔχῃ τὴν μνημονευθεῖσαν ὁμηρικὴν ἐκδοσιν καὶ τὸ ἄριστον ἐγχειρίδιον τῆς ἐπικῆς γλώσσης· τῷ ἄλλως φρονῶντι ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς Βυζαντινῆς παλαίστρας.

Ἐν Χάλλῃ τῆς Γερμανίας.

Γ. Μ. Σακόραφος.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΕΙΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ

Ἀπόσπασμα συλλογῆς βραβευθείσης ἐν τῷ Γλωσσικῷ Διαγωνίσματι
κατὰ Μάρτιον τοῦ 1892 ¹.

4.

Ἀβιβλος παπᾶς
μεγάλος ψεύτης.

Ἡ Λακωνικὴ αὕτη παροιμία λέγεται ἐν Ἀνάφῃ καὶ οὕτως:

Ὁ παπᾶς ὁ ξεστηθιάρης
πάντα πάντα ψευματάρης.

¹ Περὶ τῶν παροιμιῶν τούτων ἡ ἐπιτροπὴ συνισταμένη ὑπὸ τῶν κυρίων Σ. Κουμανούδη, Ἰ. Πρωτοδίκου καὶ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Γ. Ν. Χατσιδάκη, ἐξήνεγκε τὴν ἐξῆς κρίσιν: «Ἡ δὲ Συλλογὴ ἀνεκδότων παροιμιῶν καὶ παροιμοιωδῶν φράσεων, ἡ φέρουσα ἐπὶ κεφαλῇς τὴν ρῆσιν «Ἀβιβλος παπᾶς μεγάλος ψεύτης» ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 742 μεγάλων καὶ περιέχει 6,300 παροιμίας. Πρὸς τούτοις ὁ συντάξας αὐτὴν ἀναφέρει συχνὰ καὶ τὴν ἀντίστοιχον γαλλικὴν παροιμίαν ἢ ἄλλως φροντίζει νὰ ὑποδεικνύῃ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Ἡ κατάταξις ἐγένετο κατ' ἀλφάβητον καὶ τοῦτο εὐλόγως, ἵνα δύναται ἕκαστος εὐκόλως παραβάλλων πρὸς τὰς ἐκδοδομένας ν' ἀνευρίσκῃ τὰς ἀνεκδότους. Ἵνα δὲ καὶ καθ' ὕλην εἶνε δυνατὴ ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, ὁ συγγραφεὺς ἐζήτησε νὰ ταξινομήσῃ αὐτὰς εἰς διαφόρους τάξεις, ἥτοι εἰς ποι-

Ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς ποιούντων τι δι' ἑλλειψιν μέσων ἢ ἐργαλείων. Ἐὰν δὲ οἱ ἀγράμματοι τῶν ἱερέων δυσκόλως ἀπαγγέλλουσι τὰς εὐχὰς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, πολὺ περισσότερον, ὅταν δὲν ἔχωσιν ἐμπρὸς τῶν τὸ εὐχολόγιον ἢ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὴν παρ' Ἀποστολίῳ φερομένην ρῆσιν: α' Ἀπελθόντων τῶν ὁμμάτων, τὰ τῆς μνήμης ἄξια ραδίως ἐκφεύγει.»

Σημ. Ἡ λέξις ἀβιβλος ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζη κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, ἀβίβλης, Ἀλλὰ τοῦτο δὲν δηλοῖ ὅτι ἡ λέξις δὲν ἐλέγετο καὶ κατὰ τὴν 6' κλίσιν καὶ ἀπόδειξιν τούτου ἔχομεν τὰ, γυμνασιάρχος καὶ γυμνασιάρχης, τριήραρχος καὶ τριηράρχης, νόμαρχος καὶ νομάρχης καὶ πλεῖστα ἄλλα.

2.

Ἀγάλι γάλια βρίσκ' ἢ τάβλα τὸ καρφί της.

Ἡ παροιμία αὕτη ὁμοιάζουσα τῇ παρ' Ἀραβαντινῷ
 πῦρρεν ἢ τέντσερην τὸ κοῦπωμά της
 καὶ ταῖς παρὰ Βενιζέλῳ:

πῦρ' ἢ ἀμάδα τὸ ἀξί· καὶ
 πῦρ' ἢ ἀρίδα τὸ ρόζο· καὶ
 πῦρ' ἢ πέτρα τὴν ἀμάδα

λέγεται ἐπὶ τῶν ταχέως ἢ βραδέως λαμβανόντων τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας τῶν. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἔλεγον:

Οἷε θεῶν ἀλέουσι μύλοι,
 ἀλέουσι δὲ λεπτά.

Σημ. Ἡ λέξις ἀγάλια κατὰ μὲν τὸν Κοραῆν γίνεται ἐκ τοῦ ἀγανός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀκαλός. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ διαλάβωμεν, ὅταν Θεοῦ θέλοντος ἐκδώσωμεν τὰς παροιμίας εἰς βιβλίον.

3.

Ἀγάλια γάλια γίνεται ἢ ἀγουρίδα μέλι
 κι' ἀπὸ τὸ μέλι σ' τὸ κρασί
 καὶ σ' τὸ βαένι μπαίνει. (Λακεδαίμονος)

4.

Ἀγάλια γάλια φύτευεν ὁ φρόνιμος ἀμπέλι,
 ἦρθ' ὁ καιρὸς καὶ γίνηκεν ἢ ἀγουρίδα μέλι. (Λακεδ.)

μενικάς, εἰς γεωργικάς, εἰς ἐμπορικάς, εἰς θεολογικάς κλπ. Πρὸς δὲ τούτοις ἐπεχείρησε νὰ συντάξῃ καὶ Λεξιλόγιον αὐτῶν, οὗ τὸ Α μόνον προέλαβε νὰ πέμψῃ. Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἀνὴρ λόγιος καὶ φιλόπονος καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ παντὸς ἐπαινοῦ ἄξιον. Διὰ ταῦτα ἡ ἐπιτροπεία ἐπαινεῖ προθύμως τὸν φιλόπατριν ἄνδρα καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης κρίνει τὸ ἔργον αὐτοῦ ἄξιον νὰ βραβευθῇ.»

5.

Ἀγάλια γάλια φύτευεν ὁ γέροντας σ'τὴν ἔρημο ἀμπέλι,
κι' ἀγάλια γάλια γίνηκεν ἡ ἀγουρίδα μέλι. (Λακεδαιμόνος)

Αἱ ἐν Λακεδαιμόνι αὗται παροιμίαι ἐν χρήσει λέγονται ἐπὶ τῶν δι' ὑπομονῆς καὶ καρτερίας κτωμένων τὰ ἀγαθὰ. Ἄν ταῖς παροιμίαις ταύταις ὁμοιάζει ἡ ἀρχαία

Κατὰ ποδὸς βάσιν

ἧς μνείαν ποιεῖται ὁ Πλάτων ἐν Νόμοις (Θ, 918, Α) ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ μετὰ τέχνης, ἐπέχομεν ἐν γε τῷ παρόντι νάποφανθῶμεν. Οἱ Γάλλοι ἔχουσι δύο τιαύτας παροιμίας :

Avec le temps et la paille
les néfles mûrissent.

Avec le temps et la patience
la feuille du murier devient satin.

6.

Ἀγάλια γάλια τὰ τούμπανα
γιατ' εἶν' ἀφεντικὸς ὁ γάμος.

Ἡ παροιμία αὕτη ἀντίθετος τῇ παρὰ Ζαφειροπούλῳ 1178.

Ἀγάλια γάλια τὰ τούμπανα
γιατ' εἶνε φτωχὸς ὁ γάμος

ἐλήφθη πιθανῶς ἐκ τῶν διασκεδάσεων τῶν πλουσίων, κῆτινες δὲν εἶνε τόσοι θορυβώδεις ὡς αἱ τῶν πενήτων. Ἄν ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ δημοτικοῦ ἔσχατος, δὲν δυνάμεθα νάποφανθῶμεν. Ἰδοὺ δὲ τί ἀπαντῶμεν ἐν τινι Λακωνικῷ ἀνεκδότῳ ἔσχατι:

Σιγὰ σιγὰ τὰ τούμπανα καὶ ἀραῖα τὰ παιγνίδια
γιατ' ἐν' ἡ χαρὰ λυπντερὴ κι' ἡ κόρη γκαστρομένη.

7.

Ἀγάπαι ἡ Μάρω τὸ χορὸ
κι' νῦρε ἄντρα ταμπουρλῆ. (Ζακύνθου)

8.

Ἀγάπαι ἡ Μάρω τὸ χορὸ
κι' νῦρ' ἄντρα μὲ λύρα
ξαπέζα καὶ χόρευε
Μάρω ἡ κακομοῖρα. (Λακεδαιμόνος)

Ἐπὶ τῶν συμφωνούντων κατὰ τὰ ἥθη ὁμοίᾳ τῇ ἀρχαίᾳ:

Ὅμοιος ὁμοίῳ πλάζει
καὶ αἰεὶ τοι τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς καθ' Ὅμηρον (Ὀδυσ. Ρ, 218).

9.

Ἀγάπα με θεοτικὰ κι' ὄχι διαβολεμένα,
νὰ πᾶμε ς' τὴν παράδεισο τὰ δυὸ ἀγκαλιασμένα.

Ἐπὶ τῶν ἀπαιτούντων εἰλικρίνειαν εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ ἐν γένει ἐπὶ παντὸς ἀγαπῶντος τὸ εἰλικρινές καὶ ἄδολον.

10.

Ἀγάπα με μιὰ ὀργιὰ
νὰ σ' ἀγαπῶ μιὰ τριχιά. (Λακεδαιμόνος)

Λέγεται καὶ ἀντιθέτως

11.

Δέ με θέλεις μιὰ ὀργιὰ
δέ σε θέλω μιὰ τριχιά.

Ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων τὰ ἴσα καὶ περισσότερα.

12.

Ἀγαπᾷ τὰ ξινόμνηλα καὶ
Ἀγαπᾷ τὰ ξινά.

Εἰρωνικῶς ἐπὶ τῶν γυναικομανῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοιούτων ἔλεγον:

Μῦς λευκός.

13.

Ἀγάπαε τὸ φίλο σου μὲ τὸ ζακόνι πῶχει. (Λακεδαιμόνος)

14.

Ἀγάπαε τὸ φίλο σου μὲ τὴν αἰτίαν πῶχει. (Ἀθηνῶν)
Συμβουλὴ ὀρθή, διότι οὐδεὶς ἄνευ ἐλαττωμάτων. Οἱ ἀρχαῖοι συμβουλευόντες ἔλεγον:

Ἦθη φίλων γίγνωσκε,

μιμήσει δὲ μὴ καὶ

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτάδος ἔνεκα μικρᾶς.

Ὁ δὲ θεὸς Χρυσόστομος ἐν ΟΘ' ὁμιλίᾳ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου (§ δ') λέγει «οὐκ ἔχουσας τῆς ἑξω παροιμίας λεγούσης, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων ἔχειν;»

15.

Ἀγαπάω τὸ Γαρμπῆ,
γιατὶ βρέχει καὶ κρατεῖ. (Ζάκυνθος)

Παρατήρησις στηριζομένη ἐπὶ τῆς πείρας, διότι, ὅταν ἐπικρατῇ ὁ δυτικονότιος ἄνεμος, ὁ καινῶς Γαρμπῆς λεγόμενος, ὁ καιρὸς εἶνε μὲν βροχερός, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαλείμματα ἡ βροχὴ παύει.

16.

Ἀγάπη ποῦχα κι' ἔχασα ἀπ' τὴν ἀνεμναλιά μου,
τώρα τὴν βλέπω σ' ἄλλονε καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου.

Ἐπὶ τῶν μεταμελομένων, διότι κατέλιπον τὴν πρώτην ἀγάπην καὶ δυστυχούντων.

17.

Ἀγκίστρι δὲν πιάν' ἀπάνω του.

Ἐπὶ τῶν ἄγαν πενήτων.

Λεβηρίδος γυμνότερον

ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἄγαν πένητα. Ὁμοίαν ταύτῃ παροιμίαν θὰ παραθέσωμεν ἐν τῷ στοιχείῳ Κ.

18.

Ἀγέρα μου καλοκαιρινέ,
νά σ' εἶχα τὸν χειμῶνα. (Ἀνάφης)

Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναμνησκόμενων εὐτυχίας παρελθούσης. Ἄρα ἐπὶ εὐχῆς ἀδυνάτων.

19.

Ἄι (=ἁγία) Βαρβάρα μίλησε
κι' ἄι (=ἅγιος) Νικόλας ἀπελογήθη·
καὶ σὺ μικρὲ Σαββατιανέ
τί γυρεύεις σ' τὴ μέση ;

20.

Ἄι Βαρβάρα μίλησε
ἄϊ Νικόλας ἀπελογήθη
καὶ σὺ πτωχοΣάββατε,
τί θέλεις σ' τὴ μέση ;

21.

Ἄι Βαρβάρα μίλησε
ἄϊ Νικόλας ἀπελογήθη·
καὶ σὺ Κακοσάββα,
τί θέλεις σ' τὴ μέση ;

(Κυνουρίας)

22.

"Αι Βαρβάρα μίλησε
κι' ἄι Σάββας ἀπελογήθη
κι' ἄι Νικόλας ἔδραμε
νὰ πάη νὰ βαφτίση.

(Λακεδαιμόνος)

23.

"Αγια Βαρβάρα μίλησε
κι' ἅγιος Σπυρίδων ἀπελογήθη
κι' ἅγιος Νικόλας ἔρχεται
σ' τὰ χιόνια φορτωμένος.

(Λακεδαιμόνος)

24.

"Αγια Βαρβάρα μίλησε
καὶ ἅγιος Σπυρίδων ἀπελογήθη
κι' ἅγιος Νικόλας ἔρχεται
σ' τὰ χιόνια φορτωμένος
τὰ γένεια του ἐτίναξε
τὸν κόσμον τὸν ἐγιάμισε.

(Λακεδαιμόνος)

25.

"Αγιά Βαρβάρα λάλησε
κι' ἄ(γ)ι Σάββας ἀπεκρίθη
κι' ἄ(γ)ι Νικόλας ἔτρεχε
νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

(Μάνης)

28.

"Αγιά Βαρβάρα γέννησε
κι' ἄ(γ)ι Σάββας ἀπεκρίθη
κι' ἄ(γ)ι Νικόλας ἔτρεχε
γὰ νὰ βαφτίση.

(Μάνης)¹

"Απασαι αἱ εἰρημέναι παροιμίαι λέγονται ἐπὶ τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαίρας, αἵτινες κατὰ τὰ λεγόμενα Νικολοθάρβαρα ἐπέρχονται· ἀνάγονται δὲ εἰς τὰς Μετεωρολογικὰς παροιμίας.

¹ Αἱ δύο αὗται παροιμίαι δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ βραβευθείσῃ. Τῆς Μάνης τὰς παροιμίας μετὰ γλωτταρίου σκοποῦμεν βραδύτερον νὰ δημοσιεύσωμεν.

27.

Ἄγιά δευτέρα βόηθα με,
καὶ τρίτη καὶ τετράδη,
πέμπτη καὶ παρασκευὴ
ποτὲ νὰ μὴ δουλεύω·
τὸ σάββατο σ' τὸ λουτρό.
καὶ τὴν κυριακή·
ὅ,τι κάμουν¹ ὁ ἄλλος κόσμος κι' ἐγώ.

(Λακεδαιμόνος)

Ἡ παροιμία αὕτη λεγομένη ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ πονηρῶν γυναικῶν παραλλάσσει τῆς παρὰ Καββαδία φερομένης. Αἱ τριαῦται γυναῖκες ὑπάγονται εἰς τὸ γένος τῶν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τοῦ Ἀμοργίνου κωμωδουμένων. Δυστυχῆς δὲ ὁ ἀνὴρ ὁ τριαύτης τυχὸν γυναικός.

ὦ τάλας ἀνὴρ
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλιζεται!

28.

Ἄγιος ποῦ δὲ θαματούργει
μήτε λιδάνι μήτε κερί. (Λακεδαιμόνος)

Ἡ παροιμία διάφορος τῶν παρὰ Βενιζέλω, Ζαφειροπούλω καὶ Καββαδία λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναξίων ἀμοιβῆς, ὡς μὴ ἀσκούντων ἢ ἐκτελούντων τὸ ἑαυτῶν καθήκον. Οἱ Γάλλοι λέγουσιν :

Un saint qu'on ne choure pas.

29.

Ἄγιοῦ μὴν τάξης τάξιμο
καὶ κουζουλοῦ κουλοῦρι. (Κρητικὴ)

Διάφορος τῶν παρὰ Ἀραβαντινῶ καὶ Ζαφειροπούλω λέγεται ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων νὰ εἶνε ἀκριβεῖς καὶ ἀκόλουθοι πρὸς τὰς ὑποσχέσεις των, διότι ἡ ἄρνησις συνεπάγεται τὴν τιμωρίαν.

30.

Ἀγκαλιάζει τὴν φτώχεια μὲ τὰ νύχια. (Ἠπειροῦ)

Ἐπὶ τῶν πενηστώτων.

¹ Ἀξία παρατηρήσεως ἡ σύνταξις τοῦ κάμουν μετὰ ἐνικοῦ ὑποκειμένου. Ὁ λαὸς γινώσκει τὴν σύνταξιν τῶν περιληπτικῶν ἄνευ τῆς γνώσεως τῶν κανόνων τοῦ Συντακτικοῦ.

31.

Ἀγκελώθ' ἡ νύφη μας σ' τὴν ἀλευροθήκη. (Λακεδ.)

Εἰρωνικῶς ἐπὶ τῶν προφαιζομένων ὅτι ἐπαθόν τι κακόν.

32.

Ἄγνεστα κι' ἀνύφαντα

σ' τὴν τέμπλα κρεμασμένα. (Τρικάλων Θεσσαλ.)

Ὁμοία τῇ παρὰ Βενιζέλω Γ, 11. Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀλόγως καὶ ἀτάκτως ἐργαζομένων.

33.

Ἀγνότερος περιστερᾶς.

Ἡ περιστερὰ λαμβάνεται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ὡς σύμβολον τῆς ἀγνοήτου καὶ ἀκακίας. «Γίνεσθε οὖν ὑμεῖς φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραι» (Ματθ. 10, 16· πρὸλ. Ὡσηέ, 7, 11).

Ἡ παροιμία λέγεται καὶ εἰρωνικῶς. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον :

Ἀγνότερος πηδαλίου.

34.

Ἀγοράζει, ἀλλὰ δὲν πωλεῖ. (Κυνουρίας)

Ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐφυῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πονηροτάτων, οἵτινες αὐτοὶ μὲν σιωπῶσιν, ἀκούουσι δὲ τῶν ἄλλων ἵνα ἐκ τῆς ἀπλότητος αὐτῶν ἐπωφελῶνται.

35.

Ἄγουρος ἀφοῦ γεννηθῇ

κι' ἡ κόρη ἀφοῦ κατασταθῇ. (Ἀνάφης)

Ἡ παροιμία εἶνε ἐλλειπτική, ἥ ἵνα ὀρθότερον γραμματικῶς εἴπωμεν, λέγεται κατὰ βραχυλογίαν· ὁ ἄγουρος, τὸ ἀγόρι ἀλλαχοῦ, εἶνε ὠρχίος ἅμα γεννώμενος, ἡ δὲ κόρη, ὅταν ἐλθοῦσα εἰς ὦραν γάμου ἀποκατασταθῇ, ἦτοι ὑπανδρευθῇ.

36.

Ἀγουροφᾶς ἐκέρδισε.

(Ἀνάφης)

37.

Ἀγουροφάγος ἔφαγε

κι' οὕρμοφάγος καρτερεῖ. (Λακεδαιμόνος)

Αἱ παροιμίαι διαφέρουσαι τῶν παρὰ Βενιζέλω (Ο, 1) καὶ δημ. παροιμιῶν Παρνασσοῦ (393), λέγονται ἐπὶ τῶν προλαμβάνοντων ἄλλους ἀναμένοντας καὶ βραδύνοντας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των.

38.

Ἄδεια εἶχε ἡ γρηᾶ
κι' ἀγόραζε γουρούνια.

Διάφορος τῆς παρὰ Βενιζέλω (H, 45) καὶ τῶν ἡμετέρων (ἐν H, 38 κέξ.). Λέγεται ἐπὶ τῶν ἐμβαλλόντων ἑαυτοὺς εἰς δυσχερείας· οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον:

Ἄνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν,
ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο.

39.

Ἄδειανὸς καλόγηρος
τὴ γάτα λύει καὶ δένει.

Διάφοροι τῶν παρὰ Καββαδία λέγονται ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὡς καὶ αἱ ἀνωτέρω.

40.

Ἄδειο σακκὶ δὲ στέκει,
γεμᾶτο δὲ λιγύζει. (Λακεδαίμονος)

Πληρεστέρα τῶν παρὰ Βενιζέλω (A, 25) καὶ Καββαδία (A, 81) λέγεται ἐπὶ πεινόντων καὶ ἐπὶ κεκορεσμένων, ὡς δηλονότι ὁ κενὸς σάκκος δὲν ἴσταται, οὕτω καὶ ὁ πεινῶν δὲν ἀντέχει, ἐν ᾧ τούναντίον συμβαίνει. Δύναται δὲ νὰ ἐφαρμόζηται ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν τὸν νοῦν καὶ ἀστάτων καὶ ἐπὶ τῶν σταθερῶν τὴν γνώμην.

(Ἔπεται συνέχεια).

Κ. Νεστορίδης, γυμνασιάρχης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Φεβρουάριος 1893.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΥ. Συνεκροτήθη ἡ τακτικὴ συνεδρία τοῦ μηνός.

Ἐγένοντο τρία ἀναγνώσματα. Ὁ κ. Δ. Κακλαμάνος τακτικὸν μέλος ὠμίλησε περὶ ἐφημερίδων καὶ ἐφημεριδογράφων. Ὁ κ. Στ. Δ. Βάλβης τακτικὸν μέλος ὠμίλησε περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος. Ὁ κ. Φίλοπορίμην Παρασκευαΐδης ὠμίλησε περὶ τῆς λευκῆς Βασιλίσσης.

Ἐπανελήφθησαν αἱ θρησκευτικαὶ ὁμιλίαι καὶ ἐγένοντο τοιαῦται τρεῖς, δύο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ μία ὑπὸ τοῦ κ. Ἰγνατίου